

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 158.

Anden Session.

46de Møde.

Mandagen den 9de December.

(Fortf.)

Dankier: Det første Forslag er kun en Redaktionsforandring. Det ærede Thing vil erindre, at da § 15 sidst laa for, erklærede den høitagtede Justitsminister, at han ansaae Bestemmelsen for ufuldstændig med Hensyn til periodiske Skrifter, medens han, hvad andre Skrifter angik, fandt sig tilfredsstillet med vort Forslag. Hvad vi her have tilladt os at foreslaae, er en Tilføining, som den høitagtede Minister ønskede, at Loven skulde have. Det ærede Thing vil see, at det Princip, hvorefter Bestemmelsen af, hvorvidt et Skrift skal erklæres for strafværdigt eller ikke, ene tilhører Domstolene, paa det Strengeste er vedligeholdt i den Paragraph, som vi foreslaae. Bestemmelsen er derhos af en saa særegen Beskaffenhed, at man meget godt kan gaae ud fra og maa nødvendigviis gaae ud fra, at saa godt som aldrig det Tilfælde vil indtræffe, som denne Bestemmelse vil ramme. Men ved Siden deraf maa man anerkjende, at Tilfældet kunde indtræde — der kunde til Ex. opstaae et eller andet Tidsfrist, som netop gjorde sig til Opgave at angribe og nedrive det, som hos os er noget af det Helligste og Dyrebareste, og som vi meest maae holde over. — At vi nu give vor Lov en saadan Udstrækning, at den kan ramme en Udgiver med saadanne Tendentser, troer jeg, den ærede Forsamling ikke vil have Noget imod.

Grundtvig: I det jeg skal tilraade Ændringsforslaget under Nr. 28 . . . .

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at det ikkun er Forslagene under Nr. 18 og 19, som nu foreligge til Behandling.

Grundtvig: Ja, saa skal jeg blot anmærke, at jeg dog ikke havde troet, at man paa den ene Side ansaae det for muligt at undgaae ubehagelige Ting i et fremmed Skrift, og paa den anden Side, at man lagde en saadan Vægt derpaa, at man vil gjøre sig endogsaa blot den Ueillighed at sætte en ny Paragraph eller et nyt Stykke til Loven; men, da det er saa, saa kan det ikke gjøre fra eller til.

Mourier: Jeg har, ved at underskrive den med Littr. A betegnede Række af Ændringsforslag, som den ærede Ordfører vil erindre, taget en udtrykkelig Reservation med Hensyn til det Ændringsforslag, der er opført under Nr. 19. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvorvidt dette nye Forslag fra Regjeringens Standpunkt virkelig kan ansees fyldestgjørende, og hvorvidt det, nøie beseet, egentlig kan antages at ville have nogen væsentlig praktisk Betydning. Men, hvad jeg især maatte ønske at udtale, er, at det forekommer mig, at man herved overlader Noget til Domstolene, som som efter sin Natur ikke horer ind under disses Afgjørelse — thi som Straf skal jo dog Forbudet imod et periodisk Skrifts fremtidige Indførsel ikke betragtes — og jeg skjønner ikke rettere, end at Domstolene sættes i en sær vanskelig Stilling ved at skulle bestemme, hvorvidt den her omhandlede Følge skal indtræde ved den tredie Dom. Imidlertid har jeg dog ikke troet at burde holde mig tilbage fra at være med blandt Forslagsstillerne, og det saameget mindre, som jeg troer at kunne antage, at netop dette Forslag har været et ikke uvæsentligt Middel til at conciliere Anskuelser, som ellers vanskelig lode sig forene. Jeg skal endnu tillade mig at bemærke, at, ved saaledes at lægge HiiMtyndighed i Domstolenes Haand — undgaaes det i alt Fald, at de omhandlede Indførselsforbud blive en reen administrativ Foranstaltning, hvilket efter min Mening helst